

TẬP IV.

□

1.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”.

Sàigòn, thứ Năm ngày 5/2/1976.

(Mồng 6 Tết Bính Thìn).

Đã mười ngày xa cách. Có nhiều lúc tôi buồn bã quá mà chẳng thể tìm ra một nguyên nhân đích đáng. Một lần nói cùng Nguyễn, ngày nào gom góp đàng hoàng tất cả các tập nhật ký viết trong mười năm cũ xong, tôi sẽ tự tử. Hôm nay, điều đó đã hoàn tất. Và thật, dẫu chưa tự tử, tôi vẫn nghe như có một mối buồn chán vô cùng len lỏi vào tim.

Nguyễn ạ, sao Nguyễn lâu về cùng Mẫn? Nguyễn có nghĩ rằng Mẫn bỏ đi rất dễ dàng, chẳng với lý do nào cả, mà chỉ vì đã quen vô về ý nghĩ mình như thế? Hoặc cũng bởi Mẫn muốn tránh trước cho cả Mẫn lẫn Nguyễn nỗi nát tan trong một lần cách chia thật sự.

Thà ta phụ người hơn để người phụ ta, Mẫn là như thế Nguyễn ạ.

*

* *

Lúc 5 giờ chiều, tôi chợt xúc động vô cùng khi lại thấy bên kia đường, nơi cái góc quen thuộc, tự hỏi nào Nguyễn đã đứng đó! Và rồi trong căn nhà gạch đỏ, ngòai đối diện nhau, giữa cái đầu tôi chỉ xoáy xoáy nỗi muốn được hôn ghi lên đôi môi Nguyễn. Lại một điều, trong lần gặp gỡ này, tôi nghe vui mừng thật sự, khác hẳn cá chất hững hờ muôn thuở trong tôi.

Chúng tôi đưa nhau đến quán rượu trên đường Hiền Vương, uống chai Huỳnh Ôn chàng đem về từ Dalat. Nguyễn giữ bàn tay tôi trong tay chàng suốt buổi, rất nhiều lúc nhìn sững vào tôi, đôi mắt đăm đăm, vẻ xúc động đến dường khó hiểu. Xong, mở túi xách, lôi ra một trái quýt, bóc từng múi đưa lên tôi, điệu vỗ về âu yếm:

“Mẫn ăn đi! Đây là trái quýt bà Nội Trần Sa bỏ theo trong sắc Nguyễn, Nguyễn để dành đem về bóc cho Mẫn ăn.”

Cử chỉ và lời nói chàng dịu dàng đến nỗi khiến tôi gần như muốn bật khóc.

Đưa tôi về, nơi một góc vắng trên con đường Yên Đổ, Nguyễn bồng ghì vai tôi, xoay người lại, cúi hôn lên đôi môi, cuồng nhiệt. Mùi rượu từ miệng chàng toát ra thơm ngát. Toàn thân rung động, tôi hôn trả lại chàng, nụ hôn đam mê trong đời ít khi tôi có được. Giữa tâm hồn nghe dậy lên vừa một nỗi đau bén nhọn, lẫn cả niềm ngát ngây hạnh phúc. Hơi thở chàng dồn dập, đôi môi tham lam lướt suốt khuôn mặt tôi.

Cơn đấm đuổi qua đi, Nguyễn trở lại dáng vẻ trầm tư như ban tối. Trước ngõ nhà tôi, chàng hỏi nhỏ:

“Mẫn có còn yêu Nguyễn? Sao trông Mẫn buồn vậy?”

Tôi cười héo hắt:

“Buồn, vì kiếp này Mẫn nợ Nguyễn nhiều ân tình quá, trả không thể nào cho hết. Đành hẹn Nguyễn trả tiếp ở kiếp sau.”

□